

ФІНАНСОВЕ ПЛАНУВАННЯ ТА ПРОГНОЗУВАННЯ БАНКІВСЬКОЇ ДІЯЛЬНОСТІ

Процес діяльності банку є явищем суцільним і багатоструктурним, тому що його розвиток відбувається у взаємозв'язку і координації з різними компонентами ринкової економіки і соціального життя населення. Українські реалії сьогодення передбачають динамічні зміни, які впливають на організацію систем управління плануванням і прогнозуванням у банках, що потребують більш детального вивчення та аналізу.

На нашу думку, для ефективної реалізації як поточних так і стратегічних цілей розвитку банку є визначення проблем, що впливають на організацію системи фінансового планування та прогнозування в банківській установі.

Удосконалення планової, облікової та аналітичної роботи є одним із найважливіших завдань, що стоять перед системою управління, зокрема підвищення ефективності та зміцнення фінансового становища банківських установ. Такий процес як бюджетування залежить від розробки бюджетів різних рівнів і видів діяльності банку, організації контролю за їх виконанням, аналізу відхилень від цілей та відповідних коригувань для досягнення бажаних результатів.

На даний час можна виділити багато переваг бюджетування в банку, як планомірного процесу у банківській діяльності, зокрема, це дозволяє прогнозувати напрями стратегічного розвитку; акумулює маркетингові та фінансові плани; дає змогу провести аналіз за відхиленнями; підвищує ефективність банківської діяльності.

Доведено, що перехід до системи управління має здійснюватися на основі бюджетного та управлінського обліку лише з поступовим завершенням попередньої фази, а також окремих її елементів, а в подальшому із поступовими ускладненнями. Якщо керівники не розуміють поточних і стратегічних цілей і функцій, то фінансовий менеджмент банку не покращиться. Розглянемо етапи запропонованої системи бюджетування як такої, що інтегрована в систему загального управління банком.

Перший етап планування стосується розробки загальних стратегічних цілей банку та їх узгодження зі стратегічними цілями; другий етап – оцінка існуючих організаційних і фінансових структур, інформаційних систем, систем планування та контролю; третій етап – розробка та затвердження зміни в організаційній структурі, визначення центру відповідальності, який буде акумулювати реальну обліково-аналітичну інформацію та інтегрувати бюджет у систему спільного бюджету. Четвертий етап стосується підготовки експертів, керівників центрів вищого рівня та вищого керівництва, а також впровадження належної бюджетної практики в банківських установах.

На основі інтерпретації різних точок визначено, що під час розрахунку показників, які використовуються в бюджетуванні, доцільно робити перехід від окремих показників у вигляді однозначно заданої величини до інтервального й напівінтервального їх значення, оскільки це дає змогу точніше передбачити момент управлінського втручання і, як наслідок, досягти швидшої нормалізації ситуації.

При створенні окремих бюджетів доцільно оптимізувати методи планування та прогнозування задля збільшення прибутку за очікуваних обмежень на рівні ресурсів і витрат. Як стандарт покращення на операційному рівні було запропоновано використовувати порогові рівні доходів для банківських послуг, що дозволяє сформувати бюджет, який максимізує рівень та обсяг маржинального доходу.

Розглядаючи переваги та недоліки бюджетування як загального методу фінансового планування та прогнозування, зазначимо, що використання бюджету як техніки фінансового менеджменту ґрунтується на постійному моніторингу та реалізації планів. Слід сказати, що використання висвітлених підходів дозволить з одного боку перетворити систему фінансового планування діяльності банку у робочий інструмент, який використовується в усіх сферах діяльності комерційного банку, а з іншого — організувати процес діяльності банку для досягнення поставленої мети.